

ACHTER DE REGENBOOGBRUG

Heerlijk uitgerust werd Ocko wakker en begon meteen te kwispelen.

Het zonnetje scheen door het raam, de vogeltjes floten en hij hoorde de dieren rondom hem ook wakker worden.

Hoelang was hij hier nu eigenlijk?

Nog niet zo lang, maar een tijd kon hij niet noemen, want er was gek genoeg helemaal geen tijd.

In ieder geval niet zoals in zijn vorige leven.

Hier was ook geen pijn en geen angst. En ook geen honger of dorst.

Voedsel of water was gewoon niet nodig – je hoefde nooit te eten of te drinken – zo raar, maar echt waar!

Echter proeven en ruiken – dát was wel mogelijk – je hoefde maar aan iets te denken of je proefde en rook het al – allemaal zó wonderbaarlijk maar tegelijkertijd ook heel geweldig.

Omdat Ocko de eerste jaren in zijn leven heel veel honger had gekend dacht hij hier vaak aan lekker eten en zijn buikje voelde dus altijd fijn gevuld en vaak likte hij zijn lieve bekje af van het heerlijke en voldane gevoel dat hij er altijd van kreeg.

En dan de kleuren en geluiden op deze plek: zó mooi, zó anders en zo moeilijk te omschrijven....

Er waren gewoon geen woorden voor – alles was prachtig, wonderschoon, heerlijk en goed.

Zoals het eigenlijk overal en altijd zou moeten zijn. Zo anders dan op aarde.....

Ocko was daar in Rusland geboren als zwerfhond en had er veel kou, honger, dorst en eenzaamheid gekend. Daar wilde hij liever niet meer aan terugdenken.

Terwijl hij zich nog even fijn uitrekte en naar buiten liep werd hij bijna omver geduwd door een voorbij rennende en blaffende hond. Dat was August. August was altijd enorm blij en super uitbundig – die bleef maar rennen en springen en huppelen, de hele dag door. In zijn aardse bestaan was hij een kettinghond geweest. Hij had heel zijn leven aan een korte ijzeren ketting gelegen, dus had nooit de vrijheid of mogelijkheid gehad om te rennen en te spelen. Maar hier kon het wel en daar maakte hij dus dankbaar en veel gebruik van. Hij was altijd met een bal te vinden die hijzelf zo ver mogelijk weg duwde met zijn sterke neus om er dan als een speer achteraan te hollen.

Hoewel het voor alle dieren vrij was om te doen en te laten wat ze wilden heel de dag door was het een beetje gewoonte geworden om aan het begin van de ochtend bij elkaar te komen. Wie het wilde kon dan iets vertellen over zichzelf, over wat hij of zij had meegemaakt of gewoon iets leuks, liefs, wijs of grappigs. Maar het hoefde helemaal niet – je kon ook luisteren naar de andere dieren of vragen stellen als je iets wilde weten.

Er was al een heel grote kring gevormd toen Ocko en August erbij gingen zitten.

“Ik zou wel eens willen weten waarom het eigenlijk zo is dat dieren zoveel korter leven dan de mens” zei hondje Twikky.

Een heel lief wijs varken, dat vaak goede uitleg kon geven, antwoordde: “De mensen komen op de wereld om te kunnen leren hoe zij een goed leven kunnen leiden, hoe te houden van hun medemens, van de natuur en van dieren en tegelijkertijd een goed persoon te zijn. Ja toch?”

Iedereen was het daarmee eens. “Nou..... omdat dieren al weten hoe zij dit moeten doen hebben zij minder tijd nodig op aarde dan mensen”, vervolgde het varken.

“Dieren zijn heel wijs. Wanneer jij de leraar van mensen was, zou je ze de volgende dingen leren:

- Als huisgenoten, die je lief hebt, thuis komen, ren dan altijd vrolijk naar de deur om ze te begroeten;
- Laat nooit een kans schieten om een wandelingetje te maken;
- Doe dutjes en rek je eerst uit voordat je opstaat;
- Geef onvoorwaardelijke liefde, verwacht er niks voor terug want dan is het pas écht.
- Leef in het NU; Ren, huppel en speel dagelijks en GENIET!”

“Nou, dat laatste doet August allemaal heel goed hoor – die hoeft het de mensen alleen maar voor te doen en dan kunnen ze hem gewoon na-apen.... of in dit geval na-honden”, zei Sari de zwart-witte kat. Iedereen moest erom lachen – zelfs August, die op aarde nooit zoveel van katten moest hebben, maar hier vond hij álle dieren helemaal oké. En dat zwart-witte katje was nog grappig ook.

Omdat Ocko eigenlijk nog steeds de naam van het varken niet wist vroeg hij haar: “Ik heb u al heel veel wijze woorden horen zeggen – maar hoe heet u eigenlijk?” Het varken zei bedroefd: “Ik heb helemaal geen naam. Heel veel varkens krijgen op aarde geen naam omdat wij alleen maar als voedsel en product gezien worden, niet als een levend wezen. Mensen willen zelf vrij zijn – maar waarom sluiten ze dieren dan op? In ook nog veel te kleine ruimtes. Dat was vreselijk. Ik moest daar zoveel mogelijk biggetjes ter wereld brengen. In de hele korte tijd dat ze bij me waren zeiden mijn kindjes wel altijd mama tegen me”. “Nou, dan vind ik toch eigenlijk wel dat u nu een mooie naam moet krijgen”, vond Ocko. “Wat vindt u van ‘Wijze Mama’?” “Ohhhhh, dat vind ik een prachtige naam”, zei het varken ontroerd met traantjes in haar lieve ogen. “Daar maak je me zó ontzettend gelukkig mee!”

“Echt waar?” vroeg Ocko verbaasd “alleen omdat u nu een eigen naam gekregen hebt?”

“Jazeker”, antwoordde Wijze Mama “want écht geluk vind je juist in de eenvoudige en kleine dingen. Het lijkt misschien klein, maar kan juist heel groot en superbelangrijk zijn en je kunt er iemand een geweldig gevoel door geven! Je moet er ook niet zoveel over nadenken – maar alleen maar voelen – dan is het écht! En ik voelde het enorm! Je moet vanbinnen stil zijn: niet denken, alleen maar kijken, voelen en luisteren. Alleen maar 'zijn' en in het 'nu' leven. Dieren kunnen dat. Kinderen ook – maar hoe ouder ze worden, hoe meer ze het vergeten. En grote mensen kunnen dat nog veel minder goed. Daarom kunnen wij als dieren de mens zoveel leren! Zoals liefde, vriendschap, genegenheid en trouw.

Maar ook bijvoorbeeld dat ze véél minder zouden moeten gebruiken. Wij dieren nemen alleen wat we nodig hebben en voor de rest niks. Maar mensen – die kopen en kopen maar. Ze willen steeds meer en meer. Ze verzamelen, verspillen en gebruiken veel en veel teveel wat ook nog eens voor heel veel onnodig afval zorgt. Eigenlijk hebben ze maar een heel klein gedeelte echt nodig, de rest is overdaad en dat zorgt ervoor dat de aarde waarop ze leven steeds zieker wordt. En dat is weer heel dom want een zieke aarde zorgt voor zieke mensen. En als ze dan ook nog eens ongezonde dingen eten dan blijven ze ziek en kunnen hun gezonde verstand niet eens meer gebruiken.

Dieren denken niet – mensen denken constant. Mensen moeten vaker stoppen met denken. Honden knagen graag aan botten. Bij mensen knagen steeds de gedachtes. Dat is ook niet goed voor hun gezondheid.

Huisdieren bijvoorbeeld hebben een belangrijke taak: ze zorgen dat mensen gezond blijven en nemen hun baasje een paar keer per dag mee uit voor een leuke wandeling.

Dieren hebben geen uitleg nodig over waarom en hoezo. Het is gewoon zo – wij als dieren accepteren het zoals het is. Wij leven eenvoudig en hebben geen verwachtingen. Wij zijn al blij met een aai over onze bol. Mensen zien het pure, het werkelijke, hun ZIJN – in de dieren. Daarom vinden ze dieren zo leuk en fijn. Vandaar dat wij ze zoveel kunnen leren en wij niet zolang hoeven te leven – omdat wij het allemaal al weten. En omdat wij in het nu leven zonder constant aan het verleden of de toekomst na te hoeven denken”.

Knorretje zei verdrietig: “Mensen zouden dieren veel beter moeten behandelen en ze ook geen pijn mogen doen en ze niet opeten! En beter voor de natuur zorgen en er niet zo'n troep van maken. Ze moeten echt nog héél veel leren. Hopelijk gaat dat snel gebeuren en worden ze wakker. Dat zou zoveel beter zijn voor mens, dier en natuur.” Iedereen was het daar helemaal mee eens.

Wijze Mama vroeg of er nog meer vragen waren.

Twikky had er nog wel eentje en vroeg aan poes Knorretje waarom ze die naam eigenlijk had, want ze was toch geen varken.

“Nou, als je dat niet snapt, dan geloof ik dat jij een beetje doof bent, of zo”, zei August. “Hoor je haar nooit knorren als ze slaapt? Volgens mij kunnen ze het zelfs nog op de aarde horen – zo hard doet ze dat.... niet normaal meer, joh – ik slaap tegenwoordig gewoon met mijn pootjes op mijn oren om het maar niet te hoeven horen – ik doe anders geen oog dicht”.

“Nou, sorry hoor”, zei Knorretje, “maar daar kan ik echt niks aan doen – ik kan mijn knorretjes toch niet zachter zetten als ik slaap”.

“Ik vind jouw harde knorretjes juist heerlijk rustgevend”, zei Sari “ben er zelfs wel jaloers op – ik zou willen dat ik zo hard kon knorren als jij! Maar jij snurkt juist weer heel hard, hoor August – maar ook dat vind ik heel rustgevend”, merkte katje Sari op. “Als jullie tegelijkertijd aan het knorren en snurken zijn dan lijkt het wel een slaapconcert! En ik val er dan ook heel snel door in slaap.” Iedereen moest er enorm om lachen – Sari kon altijd zo grappig voor de dag komen.

Omdat hond Ocko nog nooit iets over zichzelf had verteld sinds hij hier was – hij luisterde liever naar anderen – was Knorretje wel een beetje benieuwd hoe hij vroeger had geleefd. Dus Ocko begon te vertellen:

“Eigenlijk heb ik van Wijze Mama geleerd dat het verleden er niet meer zo toe doet – alleen dan dat je de mooie herinneringen wel moet koesteren. De eerste jaren van mijn leven heb ik het erg moeilijk gehad – eerst jarenlang moeten zwerven en met moeite in leven blijven. Daarna ben ik aangereden en had enorme pijn en ook alle hoop verloren. Iemand vond me in een dikke laag sneeuw langs de kant van de weg. Ik heb meer dan 1 ½ jaar verlamd in een vervallen asiel gelegen – ik kon niks meer. Wonder boven wonder lukte het me daarna om mijn achterpootjes toch weer wat te bewegen en na een tijd kon ik zelfs proberen op te staan. Maar steeds zakte ik weer in elkaar omdat ik amper nog spieren had en ik had nergens meer zin in, niet in eten, niet in drinken en ook niet om te leven. Ik was daar niet gelukkig – veel te druk met al die andere honden en ik had het vaak ook zo koud omdat ik zo mager was en we geen warme mandjes hadden.

Maar toen..... toen kwam ik opeens terecht in de hemel op aarde! Want ik mocht naar Nederland verhuizen en werd daar liefdevol opgenomen door een geweldig lieve vrouw die nog andere zwerfhondjes had opgevangen. Ze heet Ria en ik was dol op haar! Ik wist gewoon niet wat me overkwam.....zo gelukkig was ik. Daar knapte ik heel snel op – door háár liefde, geduld en goede verzorging. Lange wandelingen kon ik niet maken, maar lekker bij haar in huis en tuin vond ik al zó fijn – het liefste was ik altijd dicht bij haar en dan legde ik mijn kopje in haar nek en moest ze altijd lachen omdat haar hals een beetje nat werd van mijn vochtige neus die ik er steeds maar weer tegenaan duwde. Dat voelde altijd zo lekker! Tjonge, wat was ik gelukkig toen. Ik dacht eerst altijd dat er alleen maar slechte mensen waren omdat ik als zwerfhond altijd weggejaagd werd en geschopt en geslagen.

Maar toch is dat niet zo, want de mensen in het Russische asiel die mij geholpen hebben waren wél goede mensen. En Ria is ook een héél goed mens - ze was gewoon mijn reddende engel. Ik heb ruim 7 jaar bij haar gewoond. Maar toen ging het slechter met me. Mijn voorpoten waren versleten en ik kon steeds minder en kreeg erge pijn. Ria wist dat ik niet meer beter zou worden en wilde niet dat ik nog erger zou gaan lijden. Toen heeft ze me naar de dierenarts gebracht. Terwijl ik in haar armen lag en nog 1 keer mijn neus tegen haar nek kon leggen gaf hij me een spuitje en toen was ik opeens hier!"

Iedereen had ademloos naar Ocko zitten luisteren. Hij had nog nooit iets over zichzelf verteld en nu zoveel! Wijze Mama moest gewoon om zijn mooie verhaal huilen – zij had nooit meegemaakt dat mensen ook lief konden zijn, maar was zo blij dat Ocko dat toch nog had kunnen ervaren bij zijn lieve Ria. Hij miste haar enorm en zou zo graag nog eens zijn kopje in haar hals willen leggen, vertelde hij. En dan zou hij haar gelijk ook kunnen laten weten dat het goed met hem ging.

"Oh – maar dat is nog wel mogelijk hoor", zei Wijze Mama. Als je héél sterk aan haar denkt en je je inbeeldt dat je het doet dan gebeurt het ook – net zoals bij het ruiken en proeven. We hoeven hier niet te eten, dus voedsel is niet nodig, maar we kunnen het wel voelen – hoe het rook en smaakte.

Terwijl Ocko heel erg aan Ria dacht was zij net op dat moment in haar tuin gaan zitten. Ze had wel eventjes een rustpauze verdiend, vond ze – want ze had al de hele zonnige ochtend achter haar computer gezeten om te werken voor Stichting Dierennood om zoveel mogelijk zwerfdieren te helpen. Maar toen ze nog maar 1 minuutje in haar tuinstoel zat voelde ze een druppel in haar hals. "Potdikkie", dacht ze "zul je net zien dat precies wanneer ik even buiten ga zitten het gaat regenen". Maar nee hoor – het zonnetje scheen nog steeds. "Goh, dat is toch wel heel raar, zeg – waar komt die druppel dan vandaan?" zei ze verwonderd tegen zichzelf. Toen ze aan haar hals voelde was het daar echter helemaal niet nat, terwijl ze toch bijna zeker wist dat ze een druppel had gevoeld. Ze snapte er niks van.

Alle dieren in de kring waren benieuwd of Ocko weer dat fijne gevoel kreeg wat hij altijd had wanneer hij haar kopje in haar hals legde. "Jahhhhhh! Het voelt precies hetzelfde – ohhhhhh, zo fijn is dat! Wat geweldig dat dit kan! Het lijkt wel toveren! Ik doe het gewoon nog een keertje!" zei Ocko verheugd terwijl zijn staart niet ophield met kwispelen.

"Je moet ook niet gaan overdrijven hoor" merkte Sari op "anders gaat ze straks nog een paraplu tevoorschijn halen".

Ria was inmiddels alweer naar binnen gegaan en warempel – ook binnen voelde ze weer iets nats in haar hals en een licht drukkend gevoel erbij. "Dit is toch niet normaal zeg – het lijkt wel of ik gek aan het worden ben", mompelde ze. Maar toen herinnerde ze zich opeens haar wens die ze had uitgesproken bij het overlijden van haar dierbare Ocko. Namelijk of hij, als het mogelijk zou zijn, een teken vanuit de hemel zou kunnen geven dat het goed met hem ging. Zou hij dat op deze manier doen? Dit moest haast wel, want het voelde gewoon precies alsof hij zijn kopje in haar hals had gelegd zoals hij zo vaak had gedaan.

Alle dieren keken vertederd naar Ocko, die zo aan het genieten was van deze nieuwe mogelijkheid om toch even bij zijn geliefde vrouwtje te zijn. Alleen August schoof een beetje rusteloos heen en weer. "Wat is er aan de hand, August?" vroeg Knorretje "krijg je het op je heupen?" "Nou, om eerlijk te zijn zou ik na deze lange zit toch wel weer graag willen gaan spelen met de bal", antwoordde hij. "Wie gaat er mee?" "Dat is een prima idee van je, August", zei Wijze Mama, "nu is het weer hoog tijd om te rennen, te huppelen en te spelen!" Bijna iedereen volgde August, die de bal al een flink eind had weggeduwd en er daarna vrolijk achteraan ging. Op Ocko na, die hen nariet: "ik kom zo hoor – nog één keertje even genieten...." En terwijl hij weer sterk aan zijn vrouwtje Ria dacht voelde zij zijn kopje met zijn natte neus alweer in haar hals. "Ahhhhh, malle lieve hond van me", zei ze hardop "jij blijft maar aan de gang" en terwijl zij weer een traantje van ontroering wegpinkte en ook heel erg genoot van hun speciale en magische momentje samen rende Ocko kwispelend en blaffend naar zijn nieuwe vriendjes toe.